

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/52/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115225190
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115225190.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobcu CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., so sídlom Malý trh 2/A, Bratislava, IČO: 35 886 013, proti žalovanému U. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., F. 5, v konaní o zaplatenie X.XXX,XX Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 28C/351/2015-83 zo dňa 07.11.2016 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.
2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 524 a § 526 Občianskeho zákonníka a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.
3. Súd prvej inštancie konštatoval, že na pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že sa síce dotazovali právneho predchodcu o zaslanie výzvy, avšak on na to nereagoval a výzvu Slovenskej sporiteľne pred postúpením pohľadávky žalobca nemá k dispozícii. Na základe vykonaného dokazovania súd musel prvotne skúmať z úradnej povinnosti platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Absolútna neplatnosť tohto právneho úkonu totiž znamená, že priamo zo zákona od počiatku sa na dotknutý právny úkon hľadí ako keby nebol urobený (1Cdo/76/2007). Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky stanovuje okrem iného podmienku, že na zaplatenie omeškaného peňažného záväzku bol klient písomne vyzvaný. Súd prvej inštancie vyzýval žalobcu na predloženie takejto výzvy od jeho právneho predchodcu, ktorú však súdu nepredložil. Na základe uvedeného súd konštatuje, že v prejednávanej veci žalobca žalobou uplatnenú pohľadávku nenadobudol z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na jej platné postúpenie (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) - nepreukázanie doručenia výzvy upozorňujúcej na omeškanie žalovanému a nie je teda na jej uplatňovanie v súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Na základe týchto skutočností súd žalobu žalobcu zamietol.
4. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 257 C.s.p. a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania s poukazom na to, že úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Nestotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ C.s.p. Žalobca uviedol, že jeho právny predchodca - spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvorila dňa 15.02.2005 zmluvu o bežnom účte so žalovaným. Následne uzatvorili zmluvu o kontokorentnom úvere dňa 14.10.2005 a zmluvu o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby dňa 11.06.2008, ktorá právne modifikovala predchádzajúce uzatvorené zmluvy medzi zmluvnými stranami. Na základe toho poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému povolené prečerpanie na základe oznámenia o poskytnutí povoleného prečerpania zo dňa 11.06.2008 vo výške 25.000,- Sk. Žalovaný nesplácal úver riadne a včas, čím porušil svoje zmluvné povinnosti. Právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. dokumentom s názvom „Odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 11.02.2013 zastavila žalovanému poskytovanie ďalšieho povoleného prečerpania a vyhlásila mimoriadnu splatnosť poskytnutého povoleného prečerpania. Žalobca je aktívne legitimovaným subjektom na podanie žaloby, teda disponuje procesnou spôsobilosťou v predmetnom súdnom spore. Podľa názoru žalobcu nebolo podmienkou na platné a účinné postúpenie pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu zaslanie písomnej výzvy žalovanému na úhradu dlhu, po ktorom sa bude nachádzať sústavne v omeškaní 90 dní. Žalobca poukázal najmä na systematický výklad § 91 a § 92 Zákona o bankách s tým, že § 91 upravuje predmet bankového tajomstva a možnosť jeho sprístupnenia orgánom verejnej moci. V spornom § 92 Zákona o bankách sa nachádzajú právne normy upravujúce za akých okolností je banka povinná aj bez súhlasu klienta poskytnúť údaje na identifikáciu tohto klienta, údaje o čísle jeho účtu a údaje o platobnej operácii na základe písomnej žiadosti osobe, ktorá odovzdá banke alebo pobočke zahraničnej banky písomné vyhlásenie. V zásade možno záverom zhrnúť, že § 92 Zákona o bankách upravuje možnosti sprístupnenia bankového tajomstva súkromnoprávnym subjektom za podmienok upravených v tomto paragrafe. Zároveň žalobca zdôraznil zámer ustanovení vyslovený vo vládnom návrhu Zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov z marca 2001, ktorý v komentári k § 92 uviedol, že v ustanoveniach 1 až 7, teraz ods. 8 sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva. S ohľadom na to je žalobca presvedčený, že z umiestnenia obsahu § 92 Zákona o bankách a jeho jednotlivých odsekov je zrejmé, že jeho účelom je ochrana bankového tajomstva a možnosť sprístupnenia bankového tajomstva orgánom verejnej moci, prípadne subjektom súkromného práva. Podľa právneho názoru žalobcu predmetný paragraf neupravuje možnosť postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, ale možnosť sprístupniť bankové tajomstvo pri postúpení pohľadávky bankou, ktoré zákon explicitne predpokladá. Následne žalobca poukázal na článok Doc. JUDr. Kristiána Csacha PhD. LL.M vyučujúceho na katedre obchodného práva a hospodárskeho práva Právnickej fakulty UPJŠ. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 29Idi 1613/2005 zo dňa 29.04.2008 a stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR Milana Lalička k veci: I. ÚS 547/2012. Zároveň v podobnej veci rozhodol aj Okresný súd Prievidza rozsudkom zo dňa 09.04.2015 č.k. 15C/184/2014-231. Žalobca tiež disponuje stanoviskom Národnej banky Slovenska k tejto otázke, ktorá v liste „Podanie informácií k č.k. 8C/156/2012“ zo dňa 11.12.2013 uviedla, že postúpenie pohľadávky sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka a to aj pri absolútnych obchodoch, čo sú úverové obchody. Tiež pri postúpení práv zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa postupuje podľa Občianskeho zákonníka. Žalobca tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.01.2009 sp.zn. 1Cdo/76/2007, v ktorom Najvyšší súd doslovne uvádza, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách poskytuje možnosť postúpiť aj pohľadávku inej osobe ako banke. Preto žalobca vyjadril názor, že postúpenie pohľadávky bolo platné a v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. V súvislosti s tým je založená aj aktívna legitimácia žalobcu na podanie žaloby v predmetnom spore a je založený aj právny názor žalobcu na priznanie predmetného dlhu s príslušenstvom pre žalobcu. Zároveň žalobca poukázal na článok 19, bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, kde sa jasne uvádza, že klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi. Zároveň poukázal na článok II. ods. 2 Zmluvy, teda SLSP pri postupovaní pohľadávky disponovala súhlasom žalovaného na postúpenie pohľadávky na tretiu osobu, teda žalobcu, pretože žalovaný s tým vyjadril súhlas vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Žalovaný sa v zmysle špecifikácie žalovanej sumy zo dňa 06.06.2016 dostal do omeškania so splácaním úveru dňa 18.03.2011, keď sa dostal do sústavného mínusu. SLSP vyzývala žalovaného prvou upomienkou, druhou upomienkou a treťou upomienkou na úhradu omeškanej časti dlhu. Zároveň ho vyzývala na úhradu zvyšnej časti pohľadávky odstúpením od zmluvy zo dňa 11.02.2013, ktorá bola odoslaná žalovanému prostredníctvom bežnej poštovej zásielky, teda podmienka na odoslanie písomnej výzvy žalovanému v prípade aplikácie § 92 ods. 8 Zákona o bankách bola splnená. Zároveň žalobca poukázal na ust. § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka i na ustanovenie článku II. bod 2 Zmluvy uzatvorenej medzi SLSP a žalovaným. Žalovaný vyhlásil, že

bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými od 01.08.2002, ktoré upravujú doručovanie písomností a sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy. Upomienky a Odstúpenie od zmluvy zo dňa 11.02.2013 boli právnym predchodcom žalobcu doručované prostredníctvom obvyčajnej poštovej zásielky. V súvislosti s touto skutočnosťou žalobca nedisponuje originálom doručky doporučenej poštovej zásielky. Z účinného právneho poriadku SR nevyplýva žiadna povinnosť pre SLSP doručovať predmetný dokument doporučenou poštovou zásielkou. Vo Všeobecných obchodných podmienkach v bode 10.3 pri doručovaní písomnosti v poštovom styku sa zásielka považuje za doručení v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jeho odoslaní a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. Postúpenie pohľadávky zo SLSP na žalobcu voči žalovanému nastalo dňa 27.03.2017. Napriek opakovane zasielaným výzvam na úhradu dlhu zo strany SLSP bol žalovaný v sústavnom omeškaní trvajúcom dlhšie ako 90 dní po poslednom vyzvaní zo dňa 11.02.2013. Preto žalobca konštatoval, že aj v prípade aplikácie § 92 ods.8 Zákona o bankách na predmet sporu SLSP na žalobcu postúpila pohľadávku platne a účinne. Žalobca, ako aj iné obdobné subjekty doposiaľ v stovkách identických prípadov pri uplatňovaní postúpených pohľadávok boli súdmi bez ďalších prietahov považovaní za aktívne legitimovaných, napríklad rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 13C/101/2014 zo dňa 13.01.2015 a rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn. 15C/162/2014 zo dňa 21.10.2014. Zároveň žalobca upriamil pozornosť na judikát Najvyššieho súdu SR R 119/2003, z ktorého vyplýva, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. SLSP dňa 01.04.2014 oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu s účinnosťou od 27.03.2014, čím v zmysle vyššie citovaného judikátu založil aktívnu legitimáciu žalobcu v tomto súdnom konaní. V zmysle aplikácie ústavnej zásady všetko je dovolené čo nie je zakázané SLSP nemala povinnosť doručovať upomienky a odstúpenie od zmluvy doporučenou poštovou zásielkou, preto ani nedisponuje doručenkami z odoslania upomienok a odstúpenia od zmluvy, pretože boli odosielané obvyčajnou poštovou prepravou. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok, žalovanému uložil povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 1.350,99 Eur, zmluvný úrok vo výške 15,10 % ročne zo sumy 1.202,98 Eur od 28.03.2014 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 1.202,98 Eur od 28.03.2014 do zaplataenia, náhradu za zaplatený súdny poplatok za prvoinštančného, aj odvolacieho konania vo výške 162,- Eur a to na účet žalobcu. Zároveň žiadal priznať trovy konania za prvoinštančné a uplatnil si aj trovy odvolacieho konania alebo eventuálne navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Odvolanie bolo doručené žalovanému dňa 24.01.2017. Tento sa k odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 17.01.2018 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odvolacie námietky žalobcu sú zhrnutím jeho právnej argumentácie čo do jeho aktívnej legitimácie v priebehu konania na súde prvej inštancie, na ktoré súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom reagoval. Žalobca nepredostrel relevantný argument v odvolacom konaní majúci súvis s prejednanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre odvolateľa priaznivejšieho rozhodnutie vo veci.

9. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca na základe zmluvy o postúpení vymáha pohľadávku svojho právneho predchodcu. Slovenská sporiteľňa a žalovaný uzatvorili zmluvu o postúpení dňa 27.03.2014. V žalobe žalobca tvrdil, že toto postúpenie oznámil žalobca listom zo dňa 01.04.2014, ktorým zároveň vyzval žalovaného na okamžitú úhradu pohľadávky. Pôvodný právny vzťah medzi žalovaným a Slovenskou sporiteľňou vznikol na základe zmluvy zo dňa 15.02.2005 a to zmluvy o bežnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Následne žalovaný uzatvoril dňa 14.10.2005 so Slovenskou sporiteľňou zmluvu o kontokorentnom úvere č. 0503321818/1/1, ktorej predmetom bolo poskytnutie kontokorentného úveru vo výške 829,85 Eur (25.000,- Sk). Právny predchodca žalobcu poskytol povolené prečerpanie do výšky 829,85 Eur. Dohodnutý úrok bol 15,10 % ročne. Následne žalovaný

uzatvoril dňa 11.06.2008 so Slovenskou sporiteľňou zmluvu o poskytnutí balíku služieb pre poskytovanie úverov, ktorej predmetom bolo poskytnutie povoleného prečerpania. Dňa 22.02.2010 žalovaný uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou zmluvu o osobnom účte, predmetom ktorej bola zmena balíka Extra Plus Osobný účet. Slovenská sporiteľňa umožnila čerpať žalovanému úver tak, že realizovala platobné príkazy žalovaného na prevod, alebo výbery hotovosti žalovaného a to aj v prípade, ak neexistovala pohľadávka voči Slovenskej sporiteľni z účtu žalovaného, ktorá vznikla v dôsledku pripísania platieb uskutočnených v prospech účtu žalovaného, alebo vkladom hotovosti na účet žalovaného. Keďže žalovaný využil možnosť čerpať úver, avšak podmienky pre splácanie riadne nedodržiaval, dostal sa so splácaním do omeškania. Na túto skutočnosť ho upozorňovala Slovenská sporiteľňa a vyzývala ho na úhradu jeho splatných záväzkov. Nakoniec dňa 11.02.2013 využila Slovenská sporiteľňa právo vypovedať zmluvu a požadovať splatenie celého zostatku s príslušenstvom. Slovenskej sporiteľni tak vznikla pohľadávka voči žalovanému na sumu 1.350,99 Eur, čo pozostáva z istiny vo výške 1.202,98 Eur, z vyčísleného riadneho úroku 0,33 Eur, debetného úroku z nepovoleného prečerpania vo výške 80,51 Eur, zákonného úroku z omeškania vo výške 67,17 Eur, vyčíslených od prvého dňa omeškania so splácaním jeho záväzku do dňa postúpenia predmetnej pohľadávky (27.03.2014). Žalobca predložil súdu kópie vyššie uvedených zmlúv. Zároveň predložil oznámenie o postúpení pohľadávky postupcu, výzvu k úhrade zo strany žalobcu zo dňa 03.07.2014. Žalobca predložil súdu výpis z účtu za rok 2012 až 2016 (č.l. 67 až 76). Na pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že sa síce dotazovali právneho predchodcu o zaslanie takejto výzvy, avšak on na to nereagoval a výzvu Slovenskej sporiteľne pred postúpením pohľadávky žalobca nemá k dispozícii.

10. Podľa ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe a to aj osoba, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jej príslušenstva; to neplatí, ak súčasť všetkých omeškaní klienta sa splnením čo len časti tohto istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

11. Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej alebo pasívnej je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010).

12. Odvolací súd znova poukazuje na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, z ktorého vyplýva, že banková pohľadávka môže byť postúpená, ak je 1/ splatná, 2/ po predchádzajúcej písomnej výzve a 3/ kumulatívne, ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

13. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne významná v priebehu trvania úverového vzťahu. Teda uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Ak zákonné predpoklady nie sú splnené, ide o právny úkon postúpenia contra legem a z toho dôvodu je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). V takom prípade tu nie je daná aktívna legitimácia žalobcu vo vzťahu k pohľadávkou tak ako to správne zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil, že vyzýval žalobcu na predloženie výzvy od jeho právneho predchodcu, túto výzvu nepredložil. Na tom nič nemení ani žalobcom konštatovaná skutočnosť, že právny predchodca žalobcu mal výzvy posilať iba obyčajnou zásielkou. Dôkazná povinnosť splnenia podmienok je na žalobcovi, ktorý v danom prípade čo do splnenia zákonných podmienok neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie teda správne konštatoval, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a odvolací súd sa s týmto právnym názorom stotožňuje. Žalobcovi sa ani v odvolacom konaní nepodarilo preukázať, že by došlo k platnému postúpeniu

pohľadávky. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva ako sa mylne domnieva žalobca v odvolaní otázka bankového tajomstva, ale rieši sa tu priamo otázka možného postúpenia pohľadávky na iný subjekt. Čo sa týka rôznych rozhodnutí iných súdov, odvolací súd poukazuje na svoju rozhodovaciu prax, ale i na prax iných súdov, napríklad na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/313/2016 zo dňa 20.10.2016, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/445/2015 zo dňa 19.04.2016, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/716/2015 zo dňa 08.06.2016 a ďalšie.

14. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s osvojením si odôvodnenia ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 2 C.s.p. Úspešnému žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto mu náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola a neúspešnému žalobcovi, ktorý si tiež trovy odvolacieho konania uplatnil, trovy nepatria. Preto odvolací súd vyslovil, že stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.